

kazovalo všechny znaky zločinu dokonaného podvodu podle §§ 197, 199 d) tr. zák. a nikoli pouze znaky přestupku důchodkového ve smyslu § 3 zákona ze dne 14. prosince 1923, čís. 7 Sb. z. a n. z roku 1924, ve znění vyhlášeném vyhláškou ministra financí ze dne 8. července 1934, čís. 141 Sb. z. a n. Zda a pokud by tu bylo za uvedených předpokladů běželo také o přestupek důchodkový po rozumu posléze citovaného ustanovení zákona, jež nemění nic na ustanoveních tr. zák., netřeba zkoumati.

Čís. 5908.

Ak bol rozsudok odvolacieho súdu doručený právnenmu zástupcovi poškodeného, je doručenie rozsudku i poškodenému samému — hľadiac na predpis § 79 tr. p. — zbytočné a nemôže mať nijakého právneho účinku čo do počítania lehoty k ohláseniu zmätočnej sťažnosti.

(Rozh. zo dňa 22. mája 1937, Zm IV 198/37.)

N a j v y š š í s ú d v trestnej veci proti A. a spol. pre prečin podľa § 310, odst. 1 tr. zák. odmietol zmätočnú sťažnosť náhradného súkromného žalobcu.

Dô v o d y:

Poškodený M. nebol pri hlavnom odvolacom pojednávaní osobne prítomný, ani nebol zastúpený svojím právnym zástupcom. Rozsudok vrchného súdu bol v smysle 2. odst. § 425 tr. por. doručený krajským súdom jeho právnenmu zástupcovi Dr. N. dňa 26. Februára 1937.

Tento podal síce ešte v trojdennej lehote stanovenej v § 388 tr. p. a 2. odst. § 31 por. nov. poštou zmätočnú sťažnosť, avšak priamo k vrchnému súdu, tedy k nepríslušnému súdu. Vrchný súd túto zmätočnú sťažnosť odoslal dňa 2. marca 1937 príslušnému podľa 4. odst. § 431 tr. p. krajskému súdu, kde táto došla dňa 4. marca 1937, — tedy už po uplynutí trojdennej zákonnej lehoty, ktorá, rátajúc odo dňa doručenia rozsudku právnenmu zástupcovi poškodeného, končila dňom 1. marca 1937.

Krajský súd dal síce doručiť rozsudok vrchného súdu tiež poškodenému samému, čo sa stalo dňa 3. marca 1937. Toto opatrenie krajského súdu bolo však hľadiac na predpis § 79 tr. p. zbytočné a nemôže mať preto žiadneho právneho účinku čo do rátania lehoty pre ohlásenie zmätočnej sťažnosti. Zmätočná sťažnosť bola z týchto dôvodov odmietnutá podľa 3. odst. § 434 tr. p. ako opozdená.

Čís. 5909.

Zákonem čís. 240/1924 Sb. z. a n. o příročí k ochraně peněžních ústavů a jejich věřitelů nebylo nic změněno na předpisech § 486, čís. 2 tr. zák.; zejména nebylo jím nařizeno, že peněžní ústavy nesmějí při nastavším stavu platební neschopnosti ohlásiti konkurs nebo vyrovnání, jak to nařizuje § 486, čís. 2 tr. zák., nýbrž pouze žádati o příročí.

(Rozh. ze dne 24. května 1937, Zm I 1030/36.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnosti obžalovaných A., B., C., D. do rozsudku krajského soudu, jímž byli uznáni vinnými přečinem úpadku z nedbalosti podle § 486, čís. 2 tr. z.

Z d ů v o d ů :

Zmateční stížnosti obžalovaných uplatňují zmateční důvody podle § 281, čís. 5, 9 a) tr. ř. a snaží se s hlediskem těchto zmatků dovoditi, že »D. V., reg. Gen. m. b. H.« — (D. V.) — v jejímž představenstvu zasedali, nebyla neschopnou platiti, že běželo u ní o váznutí platů, že oni o její neschopnosti platiti nevěděli, a konečně, že oni, nepřijímající vkladů a nekonající platy, nevykonali žádnou činnost v § 486, čís. 2 tr. zák. dotčenou.

Než stížnosti jsou vesměs v nepravu. V odpor vzatý rozsudek zjišťuje, že D. V. zavřela dne 1. října 1931 své přepážky a zažádala o příročí. Soud zjistil dále na základě bilance sestavené ke dni 30. září 1931, že aktiva D. V. činí 74,843.000 Kč, pasiva 131,264.000 Kč a předlužení 56,431.000 Kč, že banka byla již před rokem 1931, nejpozději počátkem roku 1931 neschopna platiti, že neschopnost platiti byla zaviněna financováním, resp. převzetím různých podniků, a že obžalovaní, znajíce stav těchto podniků, o neschopnosti D. V. platiti věděli. — — — —

Pokud zmateční stížnost obžalovaných C. a D. uvádí, že instituce příročí podle zákona čís. 240/1924 Sb. z. a n. vylučuje možnost vyrovnání neb konkursu, takže vůbec nelze obžalovaným za vinu klásti neohlášení konkursu neb vyrovnání, a pokud dále dovozuje, že příročí ohlášené opožděně nespadá pod sankci § 486, čís. 2 tr. z., třeba zdůrazniti, že se předpisy zákona čís. 240/1924 Sb. z. a n. nevztahují na stav platební neschopnosti dlužníka ve smyslu § 486 tr. z., nýbrž že jde o instituci, jíž po případě i finančně velmi silné ústavy a tím i jejich věřitelé, t. zv. vkladatelé, mají býti chráněni pro případ, octne-li se peněžní ústav následkem obecné stagnace hospodářské v kritické situaci, jež ho nutí k překotnému likvidování aktiv. Předpoklady příročí, avšak i účinky jeho — viz §§ 5—7 uvedeného zákona — jsou zcela jiné, nežli při § 486, č. 2 tr. z. Nelze dále pominouti, že příročí nařizuje ministerstvo financí na přechodnou dobu, a to pouze fakultativně, pokud to vyžaduje obecný zájem.

Z toho všeho vysvítá, že na předpisech § 486, čís. 2 tr. z. nebylo nic změněno zákonem č. 240/1924 Sb. z. a n. a hlavně nebylo snad nařízeno, jak se mylně domnívá zmateční stížnost C. a D., že banky při nastavším stavu neschopnosti platební n e s m ě l y ohlásiti, jak to nařizuje § 486, čís. 2 tr. z., konkurs nebo vyrovnání, nýbrž pouze a jedině žádati za příročí. Nelze ovšem podle § 5, odst. 2 uvedeného zákona po dobu příročí pro t. zv. staré pohledávky zahájití řízení konkursní, leč v souzeném případě jde o to, že obžalovaným již od počátku roku 1931 byla platební neschopnost banky známa; platil pro ně proto plnou měrou neztenčeně předpis § 486, čís. 2 tr. z. ohlásiti vyrovnání neb

konkurs, kteréžto povinnosti, jak soud bezvadně zjistil, nevyhověli do konce září 1931. Tím padají i výtky uvedené v úvodu zmateční stížnosti obžalovaných A. a B. a připomíná se toliko, že, i kdyby se přisvědčilo názoru této stížnosti, že se příročí podle zákona č. 240/1924 Sb. z. a n. rovná žádosti za vyrovnání, bylo by bývalo za příročí žádáno rovněž pozdě. Z uvedených důvodů bylo zmateční stížnosti obžalovaných zamítnouti jako bezdůvodné.

Čís. 5910.

Ke skutkové podstatě přestupku podle § 463 tr. zák.

Pouhé bydlení v témže rodinném domku není »žitím ve společné domácnosti« podle uvedené stati zákona.

(Rozh. ze dne 25. května 1937, Zm II 221/37.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost obžalovaného Jindřicha A. do rozsudku krajského soudu, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přestupkem krádeže podle § 460 tr. z.

Z d ů v o d ů:

S hlediska zmatku podle čís. 5 § 281 tr. ř. vytýká stížnost především, že rozsudek je nejasný, ježto uvádí ve výroku jako subjekt, z jehož držení a bez jehož přivolení byly odcizeny věci, o něž jde, Helenu A. »případně pozůstalost po Ladislavu A.«. Výtka není důvodná. Označením, které stížnost shledává vadným, je srozumitelně vyjádřeno především, že předměty, jež obžalovaný odňal, byly v držení osoby od obžalovaného rozdílné, že tudíž byly vůči němu c i z í m í věcmi movitými ve smyslu § 173 tr. z. Tím, že rozsudek uvádí »případně pozůstalost po Ladislavu A.« — který byl bratrem obžalovaného a manželem Heleny A. — připouští ve shodě s výsledky řízení a s tvrzením stížnosti, že věci uvedené v odsuzující části rozsudku, které obžalovaný odňal, byly majetkem Ladislava A.

Vzhledem k tomu, že zmateční stížnost sama připouští, že obžalovaný žil v domácnosti a v bytě svých rodičů, kdežto zemřelý jeho bratr obýval s manželkou jiný byt v téže rodinné vile, nemusel nalézací soud zvláště přihlížeti k výpovědi Heleny A., že celá rodina, i obžalovaný, bydleli v téže rodinné vilce. Neboť okolnost, že obě rodiny bydlely v jednom domě, nezakládá ještě »žití ve společné domácnosti« podle § 463 tr. z., o kterémžto pojmu bude níže řeč.

Pokud stížnost svými vývody s hlediska důvodů zmatečnosti podle č. 9 a) a c) § 281 tr. ř. doličuje, že při správném použití zákona jde v souzené věci toliko o přestupek podle § 463 (189) tr. z., v příčině jehož nutno však obžalovaného pro nedostatek žádosti hlavy rodiny za potrestání osvoboditi, uplatňuje vpravdě toliko důvod zmatečnosti podle § 281, č. 9 c) tr. ř., jehož tu však není.